Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	4To/13/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8615010010
Dátum vydania rozhodnutia:	10. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martina Zeleňáková
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2015:8615010010.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.09.2015 v trestnej veci proti obžalovanému N. G. a spol. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného N. G. proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 1 T 5/15 zo dňa 06.02.2015, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného N. G.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaných L. N., T. K. a N. G. vinnými, a to obžalovaného L. N. zo spáchania zločinu krádeže podľa 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 Tr. zák. a obžalovaných T. K. a N. G. zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., u všetkých troch formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že
- po predchádzajúcej dohode dňa 08.04.2014 v čase okolo 22.30 hod. T. K. a N. G. došli na nákladnom motorovom vozidle FS LUBLIN, ev. č. SK 826 AX, ktoré riadil N. G., na hospodársky dvor firmy Agroslužby VK, s.r.o. Giraltovce, v obci Železník, okr. Svidník, kde v tom čase vykonával strážnu službu L. N., kde z otvorenej haly odcudzili 1.000 kg priemyselných hnojív NPK 15:15:15 s BIG BEG vakom v hodnote 474,- eur a 1 ks spojovacieho zariadenia kardan k jednorotovému zhrňovaču DEUTZ-FAHR Swat Masters 4222 Protine nezisteného výrobného čísla v hodnote 792,- eur a tento čin zopakovali aj dňa 14.04.2014 v čase okolo 22.30 hod., kedy opäť počas výkonu strážnej služby L. N. rovnakým spôsobom odcudzili ďalších 1.000 kg priemyselných hnojív NPK 15:15:15 s BIG BEG vakom v hodnote 474,- eur a 1 ks spojovacieho zariadenia kardan rozmetadla priemyselných hnojív nezistenej značky a výrobného čísla v hodnote 300,- eur, čím firme Agroslužby VK, s.r.o. Giraltovce, spôsobili škodu v celkovej výške 2.040,- eur, ktorá už toho času netrvá, nakoľko obžalovaný T. K. odcudzené hnojivo vrátil a namiesto odcudzených kardanov priniesol iné, ktoré poškodený prijal, pričom obžalovaný L. N. skutok spáchal napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Svidník zo dňa 19.12.2013, sp. zn. 1 T 121/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.01.2014, bol pre prečin zatajenia veci podľa § 236 ods. 1 Tr. zák. právoplatne odsúdený a že ako strážnik mal povinnosť chrániť majetok poškodenej spoločnosti pred odcudzením.

Za to im uložil, a to

L. N. podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. za použitia § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

a T. K. a N. G. podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, l/, n/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., a to každému zvlášť, trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka s podmienečným odkladom jeho výkonu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. na skúšobnú dobu 2 (dvoch) rokov.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, podal obžalovaný N. G. odvolanie, pričom jeho obsah bližšie nešpecifikoval, neuviedol teda, proti ktorému výroku rozsudku odvolanie smeruje, alebo či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Podané odvolanie obžalovaný ani neskôr bližšie písomne neodôvodnil. Na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní uvádzal, že ním podané odvolanie smeruje tak proti výroku o vine, ako aj treste, tvrdil, že na hlavnom pojednávaní povedal len toľko, že je vinný len z toho, že tam bol, k spáchaniu skutku sa nepriznal, a to napriek tomu, že odpovedal na všetkých päť otázok a týmto otázkam porozumel, poučeniu o tom, že ak urobí vyhlásenie o vine, nebude už môcť podať odvolanie, čo do výroku o vine, neporozumel a keď odchádzal zo súdu prvého stupňa myslel si, že sa odvolal v celom rozsahu. V konečnom návrhu na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní ešte uviedol, že je nevinný, situáciu na Okresnom súde vo Svidníku nepochopil, on len bol objednaný, aby previezol tovar z bodu „A“ do bodu „B“, policajti mu ale hovorili, že keď tam bol, je vinný.

S ohľadom na vyššie uvedené sa musel krajský súd v prvom rade vysporiadať s rozsahom podaného odvolania a s rozsahom jeho prieskumnej právomoci, keďže v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., v prejednávanej veci však navyše, obžalovaný urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., pričom bol poučený podľa § 257 ods. 5 Tr. por. o tom, že ak takéto vyhlásenie urobí, súdom prijaté vyhlásenie je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. s tým, že z ust. § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por. vymedzujúceho oprávnené osoby na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa, vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom súdom prvého stupňa dňa 06.02.2015 rozsah svojho odvolania nevymedzil, pričom na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní dňa 10.09.2015 uviedol, že napáda nie len výrok o treste, ale aj výrok o vine v podstate s odôvodnením, že poučeniu o nemožnosti podania odvolania proti výroku o vine v prípade vyhlásenia viny neporozumel a na hlavnom pojednávaní priznal len účasť na mieste činu, nepriznal sa však k spáchaniu skutku, či trestného činu, ktorý sa mu obžalobou kladie za vinu.

Z obsahu zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 06.02.2015 však vyplýva, že obžalovaný bol poučený podľa § 257 ods. 5 Tr. por. o neodvolateľnosti súdom prijatého vyhlásenia o vine, o jeho nenapadnuteľnosti odvolaním, po ktorom (poučení) vyhlásil, že je vinný pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je to uvedené v obžalobe, následne na súdom prvého stupňa položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/ g/, h/ Tr. por. teda, či rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, či bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby, či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu, či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje, či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, uviedol áno, pričom súd prvého stupňa následne takéto vyhlásenie o vine obžalovaného prijal.

O správnosti obsahu spomínanej zápisnice o hlavnom pojednávaní, ako aj o skutočnosti, že obžalovaný obsahu jemu podaných poučení porozumel, nemal krajský súd žiadne pochybnosti. Zápisnica o hlavnom pojednávaní, ako to vyplýva z jej obsahu, bola diktovaná nahlas predsedom senátu, obžalovaný jej obsah na hlavnom pojednávaní dňa 06.02.2015 nenamietal a neurobil tak ani po dobu viac ako pol roka od jeho konania. Vyššie uvedený obsah zápisnice o hlavnom pojednávaní je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol obžalovanému doručený dňa 20.02.2015, čo znamená, že obžalovaný opäť po dobu viac ako pol roka na takýto obsah zápisnice, ale ani rozsudku nereagoval. Obžalovaný má, ako to vyplýva z obsahu spisu, ukončené stredoškolské vzdelanie, a to Stredné odborné učilište poľnohospodárske v P., pričom osobitnú školu nenavštevoval, čo vytvára dostatočne odôvodnený predpoklad, že obžalovaný je schopný a spôsobilý zmysel trestného konania a jemu podaných poučení porozumieť, z obsahu spisu nijakým spôsobom nevyplýva, že by trpel duševnou chorobou, poruchou alebo akýmkoľvek iným

obmedzením, ktoré by mu bránilo chápať zmysel trestného konania, či obsah podaných poučení. Z obsahu rozsudku, ktorý bol obžalovanému doručený dňa 20.02.2015 vyplýva, že prvostupňový súd má za to, že obžalovaný podaným poučeniam porozumel, napriek tomu po dobu viac ako pol roka túto skutočnosť nenamietal.
Napokon v záverečnej reči prednesenej pred súdom prvého stupňa obžalovaný uviedol, že ľutuje svoje konanie a je toho názoru, že peňažný trest bude postačovať na jeho nápravu. Pokiaľ teda obžalovaný navrhoval, aby mu bol uložený peňažný trest, nepochybne musel byť zorientovaný v priebehu hlavného pojednávania, musel očakávať, že bude uznaný vinným zo spáchania trestného činu, inak by si nenavrhoval uloženie trestu po prejavenej ľútosti nad svojim konaním, čo vyhláseniu viny nepochybne nasvedčuje.

Krajský súd na základe vyššie uvedeného dospel potom k záveru, že súd prvého stupňa mal splnené všetky podmienky pre prijatie obžalovaného vyhlásenia o jeho vine a v takomto prípade je výrok o vine rozsudku súdu prvého stupňa odvolaním zo strany obžalovaného už nenapadnuteľné a krajský súd nie je oprávnený výrok o vine preskúmavať.

Už len na okraj, keďže obžalovaný založil obranu svojej neviny na tvrdení, že on bol len objednaný previesť tovar z bodu „A“ do bodu „B“, považuje krajský súd predsa len za potrebné uviesť, že obžalovaný prevážal tovar z oploteného stráženého areálu poľnohospodárskeho podniku o 22.30 hod., čo nepochybne nie je čas, kedy sa realizujú legálne obchody a teda musel, aj podľa názoru krajského súdu, byť minimálne uzrozumený s tým, že ide o krádež tovaru, preto je jeho obrana nepresvedčivá, neakceptovateľná a nie je možné jej uveriť.

Krajský súd nezistil ani také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., preto preskúmaval len výrok o treste napadnutého rozhodnutia a samozrejme len u obžalovaného N. G. a po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Plynie z neho, že prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zák., ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútka, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchateľa, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Z obsahu spisu vyplýva, že v odpise registra trestov má obžalovaný dva záznamy, pričom sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Fikcia neodsúdenia sa však z hľadiska hodnotenia jeho osoby na skutočnosť, že sa v týchto prípadoch trestnej činnosti, a to taktiež trestného činu krádeže, teda trestného činu rovnakého ako v prejednávanej veci, dopustil, nevzťahuje (fikcia neodsúdenia má ten význam, že tieto dve odsúdenia nemôžu predstavovať priťažujúcu okolnosť). Potom skutočnosť, že obžalovaný sa v minulosti trestnej činnosti už dopustil, a to najmä pokiaľ ide o z časového hľadiska v poradí druhú jeho trestnú činnosť, pretože prvej sa dopustil v relatívne dávnej minulosti, a preto prihliadať na ňu už naozaj nebude na mieste, bráni úvahe o tom, že pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti viedol riadny život a teda konštatovaniu, že obžalovanému táto okolnosť poľahčovala (§ 36 písm. j/ Tr. zák.). Z miesta trvalého bydliska je obžalovaný hodnotený len všeobecne s dovetkom, že obžalovaný má stále problémy so zákonom, nie je teda jeho správanie v mieste trvalého bydliska vnímané pozitívne. Z uvedeného potom vyplýva, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu záveru, pokiaľ konštatoval, že obžalovanému poľahčovalo, že pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti viedol riadny život. Neviedol, pretože pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti, ako to plynie z odpisu registra trestov, sa trestného činu krádeže, teda rovnakého trestného činu, ako je mu kladené za vinu v prejednávanej veci, už dopustil.

Obdobne tak prvostupňový súd nesprávne uzavrel, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, teda postupoval nesprávne, pokiaľ v jeho konaní vzhliadol poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. Z obsahu spisu nijakým spôsobom nevyplýva, že by sa obžalovaný na objasňovaní ním spáchanej trestnej činnosti akýmkoľvek spôsobom podieľal, pritom úvaha o poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. je namieste len tam, kde obžalovaný aktívne, iniciatívne vyvinie snahu, ktorá napomôže orgánom činným v trestnom konaní napr. odhaliť trestnú činnosť, ktorá by odhalená bez pričinenia obžalovaného nebola, napomôže identifikovať neznámych páchateľov, ktorí príslušným orgánom neboli známi, či napomôže príslušným orgánom zadovážiť taký,

a to podstatný, dôkaz, ktorý by príslušné orgány inak, bez jeho pričinenia, nezabezpečili. K niečomu takému zo strany obžalovaného v prejednávanej veci nedošlo, a preto v žiadnom prípade nebolo možné konštatovať, že by obžalovanému bolo možné takúto poľahčujúcu okolnosť pripočítať.

Obžalovaného postoj k ním spáchanej trestnej činnosti, prezentovaný na verejnom zasadnutím konanom o jeho odvolaní, bráni v konštatovaní aj poslednej súdom prvého stupňa zistenej poľahčujúcej okolnosti predpokladajúcej, že obžalovaný sa k spáchaniu žalovanej trestnej činnosti prizná a spáchaný trestný čin úprimne oľutuje (§ 36 písm. l/ Tr. zák.). Obžalovaný spáchanie trestnej činnosti poprel a žiadnu ľútosť nad svojim konaním nevyjadril, vo svetle tejto skutočnosti potom vyjadrenie ľútosti na hlavnom pojednávaní možno považovať za neúprimné, prezentované len v snahe privodiť si pre seba priaznivejšie rozhodnutie o treste.

Obžalovanému teda, napriek nesprávnemu záveru súdu prvého stupňa, nepoľahčovali žiadne okolnosti, v prejednávanej veci však odvolanie podal len obžalovaný (prokurátor odvolanie nepodal), preto rozhodnutie súdu prvého stupňa už krajský súd v neprospech obžalovaného zmeniť nemohol (§ 322 ods. 3, veta druhá, Tr. por.), a preto ani nemohol prvostupňovým súdom zistené poľahčujúce okolnosti vypustiť a v tomto smere napadnuté rozhodnutie zmeniť a pri posudzovaní primeranosti trestu musel na ne prihliadať.

U obžalovaného musela byť teda konštatovaná prevaha poľahčujúcich okolností nad okolnosťami priťažujúcimi, a preto bolo nutné pri ukladaní trestu zákonom stanovenú trestnú sadzbu až dva roky, postupom podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. upraviť, teda znížiť jej hornú hranicu o jednu tretinu z rozdielu medzi jej hornou a dolnou hranicou (§ 38 ods. 8 Tr. zák.), t.j. o osem mesiacov na úroveň šestnástich mesiacov. Majúc na zreteli potom vyššie uvedené hľadiská pre ukladanie trestu, teda prihliadajúc na súdom prvého stupňa aj keď nesprávne konštatované poľahčujúce okolnosti, na strane druhej na spôsobený následok, teda škodu, ktorá niekoľkonásobne presahuje škodu malú (266,- eur) a skôr sa blíži k hranici pre škodu väčšiu (2.660,- eur), na skutočnosť, že obžalovaný ním spôsobenú škodu nenahradil (nahradil ju spoluobžalovaný T. K., nie však obžalovaný), na pohnútku, ktorou mohla byť jedine zištnosť, na spôsob spáchania činu, keď obžalovaný sa žalovaného protiprávneho konania dopustil v spolupáchateľstve s ďalšími dvoma osobami, opakovane, v nočných hodinách, využijúc skutočnosť, že obžalovaný L. N. mal z titulu svojho zamestnania prístup k odcudzenému tovaru, čím zvýšil pravdepodobnosť úspešného vykonania trestného činu, prihliadajúc pritom aj na účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zák., ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným spočívajúca v tom, že sa mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorenie podmienok na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasné odradenie iných od páchania trestných činov a zároveň vyjadrenie morálneho odsúdenie páchateľa spoločnosťou, dospel aj krajský súd k záveru, že trest odňatia slobody mierne nad polovicu upravenej trestnej sadzby, teda vo výmere jedného roka, je trestom na nápravu obžalovaného a ochranu spoločnosti trestom primeraným.

Vzhľadom na to, že obžalovaný sa v minulosti už opakovane trestného činu krádeže dopustil, bolo namieste uvažovať o uložení skôr nepodmienečného trestu odňatia slobody, pretože opakované páchanie toho istého trestného činu je skôr na prekážku úvahe, že už hrozba trestom bude pre páchateľa takéhoto trestného činu postačujúca a zabráni mu v ďalšom páchaní tej istej trestnej činnosti, súd prvého stupňa teda posúdil prognózu nápravy obžalovaného, keď mu uložený trest odložil na skúšobnú dobu dvoch rokov, skôr neprimerane zhovievavo, pre absenciu odvolania prokurátora však už nebolo možné o zmene rozsudku súdu prvého stupňa ani v tomto smere uvažovať.

Na základe vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.